

רע"פ 113/15 - מאמון אעלמי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 113/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

מאמון אעלמי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 30.12.2014, בעפ"ת
25617-06-17, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ'
אוהד

בשם המבקש:

עו"ד עמיקם לויתן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 25617-06-14, מיום 30.12.2014, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ל' שלזינגר שמאי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתע"א 3213-04-12, מיום 11.5.2014.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות, שהושת עליו. בהחלטתי מיום 11.1.2015, הוריתי על עיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשנ"א-1961. מכתב האישום אשר הוגש נגד המבקש, עולה כי ביום 14.4.2012, בשעה 11:10, או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכב מסוג "פורשה", בכביש 6, מכיוון צפון לדרום, במהירות מופרזת של 200 קמ"ש (לאחר הפחתה), בדרך שבה המהירות המירבית המותרת היא 110 קמ"ש.
4. ביום 12.2.2014, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, וביום 11.5.2014, נגזר דינו. בפתח גזר הדין, עמד בית המשפט לתעבורה, על חומרת מעשיו של המבקש, עת שנהג במהירות מופרזת, תוך חריגה גבוהה מן המהירות המותרת, ותוך נטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימתה של תוצאה קטלנית. בהמשך, סקר בית המשפט לתעבורה, בהרחבה, את הפסיקה המנחה בנושא נהיגה במהירות מופרזת, את טענות הצדדים, ואת עברו התעבורתי המכביד של המבקש, וגזר עליו את העונשים הבאים: 60 ימי מאסר לריצוי בפועל; 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או נהיגה במהירות מופרזת, של 50 קמ"ש מעל המותר, ומעלה; קנס בסך 3000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו; פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, למשך 36 חודשים, בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית; ו-6 חודשי פסילה על תנאי, למשך 3 שנים, מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה.
5. ביום 30.12.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה, בצינו, כי: "גזר דינו של בית משפט קמא, יסודי, שקול, מעוגן בפסיקה, הביא בשיקוליו כל שנדרש לענישה, לא מצאתי כי מדובר בגזר דין החורג לחומרה, שיש להתערב בו".
6. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות הערעור שהגיש, חזר המבקש על אותן טענות, אשר הועלו על-ידו בערעור. לטענת המבקש, העונש שהוטל עליו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות. נטען בנוסף, כי בעת גזירת העונש היה מקום לתת משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות של המבקש.
7. בפסיקותיו של בית משפט זה חוזרת ונשנית ההלכה, לפיה לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ורק במקרים בהם הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית מהותית, אשר חורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים, או במקרים חריגים ונדירים בהם מתגלה עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש, ייעתר בית המשפט לבקשה כגון דא (רע"פ 7290/14 בוחניק נ' מדינת ישראל (16.11.2014); רע"פ 6692/14 כראדי נ' מדינת ישראל (5.11.2014); רע"פ 7231/14 גולדמן נ' מדינת ישראל (3.11.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובנספחיה, לא מצאתי כי יש בטענותיו של המבקש דבר החורג מעניינו הפרטי, ואף לא מתעורר, במקרה דנן, חשש לעיוות דין כלפי המבקש. בהתאם לכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, כאמור, ודינה להידחות.
- כמו כן, בקשת רשות הערעור שלפניי מהווה העתק מדויק של הודעת הערעור, כפי שהוגשה לבית המשפט המחוזי, וכפי שצינתי ברע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל (29.10.2013):
- "הגשת בקשה לרשות ערעור, המהווה העתק מדויק של הודעת הערעור אשר הוגשה לבית המשפט המחוזי, מחטיאה את מטרתו של הליך זה ואת התפיסה העומדת

מאחוריו. בית משפט זה הדגיש בהזדמנויות רבות, כי הליך רשות הערעור לא נועד לשמש כ-'מקצה שיפורים' לפסיקותיהן של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור [...] תכליתו של הליך רשות הערעור היא לפתוח את שערי בית משפט זה באותם מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם קיימת הצדקה לכך, בשל חשיבותו הציבורית של הנושא והשלכותיו המשפטיות על מקרים רבים אחרים, למרות שהעניין נדון בשתי ערכאות קודמות. לפיכך, בקשת רשות ערעור אשר מעלה, באופן גורף, טענות שנבחנו ונדחו על-ידי הערכאות הקודמות, אינה מתיישבת, ככלל, עם תכליתו של הליך רשות הערעור, ואינה עומדת בתנאי הסף הדרושים לשם קבלת רשות לערער".

מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

8. למעלה מן הצורך, ייאמר, בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. בקביעת עונשו של המבקש, נשקלה החומרה היתרה הגלומה בביצוע עבירה, שעניינה נהיגה המסכנת את שלומם של עוברי דרך, כמו גם עברו התעבורתי המכביד של המבקש. סבורני, כי צדק בית המשפט המחוזי משהחליט שלא להתערב בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, שכן על ציבור הנהגים בארצנו לדעת, כי נהיגה במהירות מופרזת משמעה סיכון חיי אדם, והיא גוררת ענישה מחמירה.

9. נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחת בזאת, והחלטתי, מיום 11.1.2015, במסגרתה הוריתי על עיכוב ביצוע העונש, מתבטלת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 22.2.2015, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדירים או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ט בטבת התשע"ה (20.1.2015).

ש ו פ ט